

Çocukluğumun Merkez Üssü Cami

— Recep K. · 31 Ağustos 2019

ÇOCUKLUĞUMUN MERKEZ ÜSSÜ: CAMİ

Cami, Allah'ın yeryüzündeki evi
Çocuk, caminin en aziz misafiri

Müslüman bir coğrafyada, müslüman ana-babadan dünyaya gelmiş olmanın nimeti olarak cami ile tanışıklığımız çocukken başlar. Belki de bebekken... Hıristiyanlıktaki vaftize benzer bir gelenek ile yeni doğmuş çocuğu camiye götürme gibi bir töremiz yok fakat kesilen göbek bağlarının cami avlusuna gömmek yaygın bir adettir. Belki de bu yüzden hemen pek çoğumuz caminin çocuğuyuz biraz da. Şimdi ile kıyaslanamayacak kadar güzel olan o yıllar, 40 küsur yıllık ömrümün altın dilimleriydi.

Cami, hiç şüphesiz çocukluğumuzun dünyasında müstesna bir yeri vardır. Eskiden aynı zamanda bir "mektep" olan camiler, şimdilerde aynı misyonu ifa etmekten çok uzak olsa da, yine de çocuklara zamanın altın dilimlerini yaşatan bir Allah evidir. Göbek bağımız avlusuna gömülse de gömülme de cami, çocukları bir mıknaıs gibi kendine çekmektedir. Yeter ki çocuk ile cami arasındaki sun'i ve ârızı engeller bertaraf edilsin.

Çocukluğumun unuttuğum hatıralarını yaşadığım yerdir cami. İlkokul yıllarımda bir gelenek olarak çoğu akranım gibi hafta sonları mektebe koşar, hocanın rahle-i tedrisinde Elif-Bâ öğrenirdik. İlk ve temel tecvid eğitimi, bazı sureleri ezber ve temel dini bilgileri teorik olarak mektepte öğrenip uygulamasını da camide yapardık. Uzun yıllar devam eden mekteplerde okuyan hemen herkes ilkokulu bitirmeden Kur'an-ı Kerim okumasını öğrenmiş olurdu. Kur'an-ı Kerim okumaya geçiş ve hatim yapmak ise her çocuk için tarifi imkansız mutluluk demektir. Öyle ki bu mutluluktan mektepte okuyan her çocuk nasibini alırdı. Kimi lokum, kimi bisküvi, kimi şeker dağıtırdı.

"Mektep"li yıllarda camiler çocuklar için aynı zamanda bir ödüldü. Dedeler, babalar, amcalar ve köyün/mahallenin diğer büyükleriyle birlikte aynı safta namaz kılmak bir onurdu. Hele müezzinlik yaptırılmanın saadeti ise bambaşkaydı. Yarış yapardık adeta. Müezzinliği kimseye kaptırmamak için sünneti hızlı kıldığımız bile olurdu. Bazen büyükler başlardı müezzinliğe de, sonra biz devam edelim diye yalvarırcasına gözlerinin içine bakardık. Kırmazlardı bizi çoğu zaman. Namazların peşinden aşr-ı şerif okumak ise her çocuğa nasip olmazdı. Göğsümüz kabarırdı. Ezber yapılacak, hocaya dinletilecek, hoca "tamam" diyecek, sonra mektepte uslu durmanın karşılığı olarak da aşr-ı şerif okutarak seni ödüllendirecek. Zor fakat kelimelerle anlatılamayacak kadar da güzel.

Hafta içi okul ve haftasonları mektep-cami çocukluğumuzun yoğrulup piştiği üçlü sacayağı idi. İlkokulda

dünyevi ilimleri, mektepte ise dini ilimleri tedris ederdik. Bize bir harf öğretenlere derin ve saf bir saygı duyuyorduk. O yüzden ilkokul ve mekteplerde ilim tahsil ettiğim öğretmen ve hocalarımın hepsini hatırlar, onları saygı ve rahmetle anarım.

Şimdilerde köyümün camiine her gidişimde çocukluğumun altın dilimlerini yad eder hüzünlenirim. Dedemin ve akranlarının ekseriyetle oturduğu yerlerde hayalleri gözümde canlanır. Şimdilerde ise babamı ve amcamı dedemin yerinde otururken görüyorum zaman zaman. Ve onların akranlarını da kendi babalarının yerlerinde... Daha kaç nesil böyle devir-teslim olacak kim bilir? Mektep de yıkılalı yıllar oldu ve caminin bir yanı hep eksik. Yıkılan sadece "mektep" değil. Çocukları camiye çağırın "vicdan" da yer ile yeksân olmuş mekteple birlikte.

Çocukluğumda dedemin babasının Düzce'de oturduğu mahalle camiinde akşam namazı için kâmet getirdiğimde (Allah rahmet eylesin) bir ihtiyar "çocuğun kâmeti olmaz" düşüncesiyle camiden çıkmak istemişti de (Allah rahmet eylesin) dedemin babası yeniden kâmet getirmişti. Yıllar sonra bir cuma vaazında bir ihtiyarın ön safa oturmuş bir çocuğu oradan kaldırmasına şahit olmuşum. Çok rikkatime dokunmuştu. Sohbeti kesip çocuğun gönlünü almış ve tekrar yerine oturtmuşum. Mekteplerimizin kapısına kilit vurulması ve camilerimizin yaşadığı badirelerin yanında buna benzer talihsiz örneklerin de halen yaşanıyor olması camileri çocuk neşesinden, çocukları da cami huzurundan mahrum etmektedir.

Bazı kendini bilmez eblehlerin camide çocuklara karşı böylesi çirkin tavırlarını anlamak mümkün değil. Kimi kimden koruyorlar acaba? "Sevdiriniz, nefret ettirmeyiniz" buyuran Zat (s.a.v.)'ın çocuklara karşı nasıl bir şefkat ve merhamet gösterdiğini bilmiyorlar mı? Bir çocuğu Allah'ın evinden kovmanın ve belki de çocuğun bir daha camiye gelmeyecek olmasının hesabının sorulmayacağını mı zannediyorlar? Oysa çocuksuz bir cami ne kadar boş, ne kadar da huzursuz.